

попередніми. При цьому нові знання запам'ятовуються лише на короткий термін.

Рефлексивні здібності студентів потребують свідомого цілеспрямованого розвитку. Таким чином, ми можемо прийти до висновку, що одним з ефективних шляхів підвищення інтересу студентів до розвитку рефлексії своєї діяльності є використання нетрадиційних методів. Наведені вище кілька прикладів таких методів доводять, що в студентів активізується пізнавальна діяльність, а творчі завдання стимулюють самостійність у розвитку рефлексивності.

Перспективним напрямом дослідження вважаємо подальше формування рефлексивності в процесі вивчення англійської мови.

ВАЖЛИВІСТЬ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У СУЧАСНОМУ СВІТІ

*Дяченко О. В., викладач,
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»*

Сучасна вища освіта має спрямовувати майбутнього спеціаліста на подальше вивчення не тільки рідної мови, але й іноземних мов. Зміни, що відбуваються в політичному та суспільному житті країни, надають багато нових можливостей. Для їх використання необхідні знання, зокрема англійської мови, яку вживають у всьому світі.

У ХХІ столітті сучасне життя конструктивно показує, що знання іноземних мов та праця за комп'ютером є чи не найважливішими з умінь, володіння якими необхідне для всіх. Сьогодні освічена людина має знати кілька європейських мов, обов'язково англійську. Міжнародні контакти, торгівля, туризм, культура, інтернет, техніка, наука, побут – це ті сфери діяльності, що вимагають вивчення мов.

Спеціалісти, котрі володіють іноземними мовами, успішно працюватимуть на престижних посадах у різних сферах суспільної діяльності. На жаль, недоліком є те, що технічну іноземну мову вивчають і знають мало, а розмовну й ділову – більшість. Тому у вищих навчальних закладах необхідно звернути увагу на глибше навчання іноземним мовам при здобутті освіти з технічних профілів. Зокрема наука – це сфера людської діяльності, що продукує знання для матеріального й духовного розвитку, поліпшення умов життя індивідуумів і цивілізації в цілому. Наукова інформація відтворюється у підручниках, посібниках, статтях, словниках, патентах, інструкціях та ін. Усі ці різновиди відтворення наукових знань, що передають нам відповідну інформацію, називаються науково-технічною літературою. Проте таку літературу, відтворену іноземною мовою, треба правильно перекласти через те, що переклад такої літератури стає суспільним надбанням.

Науково-технічні переклади передають нам відповідні знання, необхідні у навчальному процесі, і слугують провідником при обміні інформацією з представниками, зокрема фахівцями інших країн. І тут маємо такий етап, як переклад з однієї мови на іншу. Науково-технічний переклад дуже тісно пов'язаний із наукою інформацією, яку необхідно передати точно, акцентуючи увагу на всьому змістові наукового тексту, а не тільки на окремих лексичних одиницях; передати логіку матеріалу, чіткість і прозорість тексту, правильність подання його, особливо термінології. Якщо перекладати самому, треба спочатку оволодівати іноземною мовою в усьому її стильовому розмаїтті, а також мати знання з відповідної наукової галузі, тобто опановувати свій фах, вивчати термінологічну лексику, її іншомовні відповідники. Тоді можна отримати повноцінний переклад, що передає наукову інформацію оригіналу. Майбутні архітектори, будівельники, інженери, хіміки, фізики, котрі знають іноземні мови й уміють першокласно перекладати, завжди будуть потрібні.

Нині важко уявити успішність навчання студента, котрий не пов'язує своє майбутнє життя, професійну діяльність із уживанням мови для досягнення власної мети, наприклад, із досконалим оволодінням англійською чи іншими мовами. Мета, бажання розвиватися, щоб успішно працювати в різних сферах, вибудовувати власну кар'єру спрямовує на систематичне, ретельне, наполегливе вивчення мови.

З іншого боку, викладач, котрий навчає україномовних студентів, повинен «бути у формі», постійно підвищувати свою кваліфікацію, шукати засоби для мотивації студентів, щоб ті свідомо та з інтересом ставилися до вивчення і рідних, іноземних мов, прищепити їм розуміння того, що мови життєво необхідні. Інший момент, коли викладач навчає студентів-іноземців українській мові, яка теж для них вважається іноземною. Педагог повинен насамперед опанувати ту мову, яка є рідною для іншомовних студентів, щоб принаймні підтримувати комунікативний процес одне з одним, синтезувати мови, далі знайти підхід, щоб студенти-іноземці змогли так само усвідомлено й охоче вивчати іноземну для них мову.

Зазвичай у дорослому віці людині доводиться долати певні труднощі під час вивчення чужої мови. Але в кожному віці є свої переваги й недоліки. У шкільному віці ще важко зосередитися на завданнях з іноземної мови, школярі переважно запам'ятовують певні слова, інтонацію мовних одиниць. Натомість доросла молодь уже сформувала вміння та навички, бо в неї розвинені розумові здібності та пам'ять. Викладачеві варто тільки вказати на шлях подальшого розвитку в оволодінні іншими мовами, адже «фундамент» уже закладено.

Іноземна мова, як і будь-яка інша, має два різновиди: літературну й розмовну. Відмінності, які існують між ними, обов'язково враховуються під час вивчення мови. Для того, щоб постійно отримувати знання з іноземної мови були, так би мовити, “у бойовій готовності”, необхідно постійно їх використовувати, читати й слухати іноземні тексти, безперервно вдосконалювати свої знання, розмовляючи, вивчаючи граматичну будову текстів. Головне – не боятися труднощів під час виконання граматичних вправ або аудіювання, комунікації з іншими. Доречним буде спілкування саме з носіями тих мов, які вивчаються, якщо є така можливість. Таким чином виробляється впевненість, зростає зацікавленість у подальшому оволодінні мовами.

Отже, питання сьогодення – це потреба у комунікативному зв'язку, обміні науковою інформацією, у праці, ділових взаєминах, дружбі з мовцями інших народів. Тому у ХХІ столітті важливо активно оволодівати мовами світу, бажано кількома, окрім рідної, щоб бути і професійно, і мовно компетентним у своїй сфері.

ПІДГОТОВКА ПЕДАГОГІВ У ЗАКЛАДАХ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ ДО ЗДІЙСНЕННЯ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Клищенко К. В., студентка

Науковий керівник – д. пед. н, доц. Г. А. Дегтярьова

*Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

На сучасному етапі розвитку суспільства в умовах глобалізації, інформатизації, технологізації освіти та інтеграції науки значно розширюються вимоги до сучасного педагога. Головною метою процесу освіти сьогодення є перехід від кількісних показників до якісних, тому змінюються вимоги до рівня та якості освіти педагогічних кадрів. Найбільше користуються попитом не просто висококваліфіковані кадри, але ті, які можуть самостійно орієнтуватися в потоці інформації, що постійно змінюється, удосконалюється, які здатні порівнювати, аналізувати, узагальнювати та знаходити найкращі рішення, тобто проводити дослідження в різних галузях знань та навчити цього своїх учнів.

Готовність до інноваційної діяльності стимулює особистісний розвиток, визначає професійну спрямованість, напрями професійної освіти, професійне самовизначення педагогічних працівників. Успішність інноваційної діяльності залежить від усвідомлення керівником і педагогічним колективом практичної значущості інновацій у системі освіти на професійному та особистісному рівнях. Аби педагоги були готові до використання освітніх інновацій, їх апробації в ході експериментів всеукраїнського та регіонального рівнів, здійснення науково-дослідної діяльності в закладі освіти, яка спрямовуватиме їхній